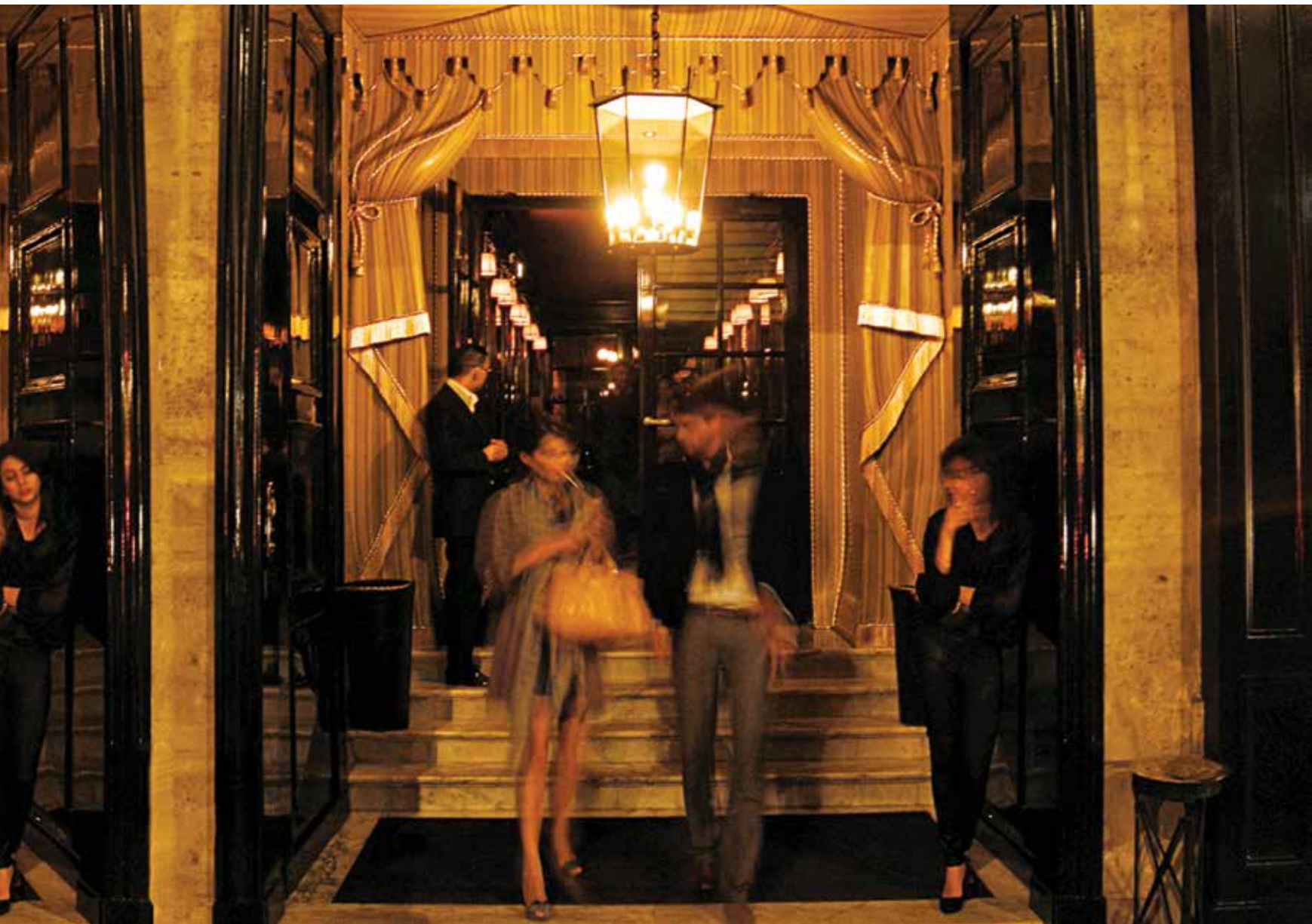

Aristocrați, hipsteri

Cel mai cool-luxos hotel parizian și-a dus brandul din lumea muzicii în cea a cosmeticelor și de la flori la cărți și parfumuri, creând în 20 de ani o generație globală de fani. Cum faci punte între lumea bună a Parisului, tinerii extravaganti și... tot restul lumii?

de Diana-Florina Cosmin, Paris

și catifelea roșie

Despre multe locuri și experiențe se spune că reprezintă „un mod de viață”, dar hotelul parizian Costes, lansat în 1991 de către frații cu același nume, duce sintagma în realitatea concretă. Altfel spus, dacă-ți place suficient de mult și te identificezi cu spiritul opulent-cool-relaxat al locului (un mix de contradicții pe care nu-l vei regăsi prea ușor în altă parte), îți poți mobila viața cu produse și experiențe Costes. Compilațiile chillout-electronic „Hotel Costes”, realizate de DJ-ul Stéphane Pompougnac, au ajuns deja la al 15-volum și fac furori în lumea-ntreagă; loțiunile de corp și săpunurile produse sub marca hotelului se pot comanda și ele în cele patru zări, ca și parfumurile, iar florăria „Roses Costes Dani Roses”, aflată la parterul hotelului, pe Rue St.Honoré 239, este locul ideal de unde să-i trimiți prietenei care adora luxul, dar iubește să pozeze în hipsteriță, un buchet de trandafiri „Baiser d’amour” sau „Confettis”.

Dacă Parisul este despre Lumea Veche, despre tradiție, rafinament și nostalgie, Hotel Costes este despre toate cele de mai sus, plus o doză de cool. Și, *soyons sérieux*, ce vinde mai bine în ziua de azi decât luxul ambalat drept spirit liber, aventuros și avangardist?

Dincolo de ușile negre ale hotelului, se deschide o lume nouă, într-un decor de Lume Veche imaginat de celebrul arhitect și designer de interior Jacques Garcia: mobilier tapițat în catifelea de culoarea roșului regal, mult auriu, perdele grele, din brocart brodat, covoare în care tocurile de Louboutin sau Hardy se scufundă lent, candelabre din cristal și biblioteci din lemn masiv, de esență tare. Totul este creat pentru a încânta privirile zecilor de oaspeți: turiști curiosi sau parizieni veniți să ia un prânz rafinat cu caviar și *blinis* în fermecătoarea curte interioară a hotelului, iar când se lasă seara hipsteri cu o țigară Gauloises între degete, veniți să asculte muzică bună, să filozofeze la un pahar de Bellini și probabil să toace în bucățele ținutele doamnelor cu Hermès pe braț și ale celebrităților care semnează condica seară de seară la barul hotelului. Toate astea în timp ce-și actualizează profilurile de Facebook pe

telefon, hotelul având acoperire integrală Wi-Fi. *Coolness oblige*.

Indiferent dacă faci ochii mari de fascinație sau mormăi câteva cârcoteli din vârful buzelor, Hotel Costes te captează ca un episod de soap-opera: știi că totul este comercial, ușor frivol și artificial cât cuprinde dar, cu toate astea, nu-ți poți dezlipi ochii de la imaginile care ți se succed în fața ochilor. Și nici nu trebuie, fiindcă Hotel Costes chiar este o destinație de bifat, pentru o noapte (care costă între 500 și 1.500 de euro, în funcție de tipul de cameră), pentru o seară sau măcar pentru un prânz (care începe pe la 20 de euro, dar

merită fiecare eurocent). Chiar dacă este un loc al orgoliului dus la extrem, al opulenței (se spune că direcția de design a fraților Costes a fost „totul în exces”) și al alter-ego-urilor construite cu minuțiozitate pentru a atrage atenția, spectacolul Costes este regizat ca să te cucerească și să pleci cu părerea de rău că n-ai stat mai mult, că n-ai apucat să mai privești, să mai observi, să iei parte la reprezentație. Și, invariabil, pleci fredonând una dintre melodiile care au făcut celebre compilațiile lui Stéphane Pompougnac. „*Je ne veux pas travailler/Je ne veux pas déjeuner/Je veux seulement oublier/Et puis je fume...*” □